

Mentre el metge ve, quinà alimentació donareu al malalt? Aquest punt hauria d'ésser conegut de totes les mares, doncs és de gran importància.

Hem de distingir entre els nens de menys i els de més d'un any. En els grandets la dieta hídrica (supressió de tot aliment i administració exclusiva d'aigua) serà aconsellable. Els petits criats amb biberon beneficiaran igualment, sempre que tinguin diarrea, d'una supressió absoluta de l'aliment; els hi donareu aigua bullida i lleugerament ensucrada; aquesta dieta no durarà més enllà de sis hores si no és per consell del metge. En canvi, en els nens criats al pit o en els criats artificialment que no tinguin diarrea, el millor serà continuar l'alimentació anterior.

No solament cal preocupar-se de les coses materials, mentre el metge arriba, sinó que també cal preparar l'esperit del nen.

Li explicareu que el metge vol el seu bé, que el vol curar; que, si bé alguna vegada fa una mica de mal, és per estalviar sofriments. Dieu-li que el metge l'estima i que ell ha d'estimar el metge.

Aquesta preparació de l'esperit del nen que ajuda a fer-li agradable la visita mèdica, cal fer-la, no solament quan el nen està malalt, sinó també quan està bo. És altament censurable l'actitud dels pares que usen el nom del metge per infondre temor als nens. Els nens no han de creure en «papus». A més, no està bé desorientar-los fent-los-hi creure que el metge els hi vol mal; així resulta que quan el metge arriba, hi ha un sacramental, en perjudici evident del nen i amb les consegüents dificultats pel metge.

Quan el metge ha arribat la mare i els familiars del nen han d'ésser uns auxiliars eficaces de la seva obra.

El metge té el temps comptat; no li fareu fer antecala; li explicareu amb poques paraules què li passa al nen, enteneu-ho bé, **què li passa**; no què té o què us sembla que té; saber el que té és feina del metge. Contestareu amb poques paraules, el més precises possible, les preguntes que us dirigeixi. Li tindreu a punt el que acostuma a necessitar: un mocador net, dues culleres, una espelma. Despullareu de pressa el nen. Ajudareu a sostenir-lo, principalment quan l'hagi d'auscultar i al mirar-li el coll.

La mare ha d'ésser la col·laboradora del metge, no solament durant la visita, sinó també i d'una manera principal quan el metge és fora.

Precisa per això una confiança absoluta en les paraules del facultatiu, cal complir exactament les seves prescripcions, i explicar-li després com han estat complertes i si han sorgit dificultats al portar-les a la pràctica. De la confiança en neix una bona voluntat que aplanar moltes dificultats.

Observareu el malalt amb tota cura. Li prendreu la temperatura dues o tres vegades al dia i l'anotareu. Cal vigilar les deposicions, l'orina, l'expectoració i participar al metge qual-sevol anomalia.

S'ha de rentar sovint la boca dels malalts. Si es tracta de malalties infeccioses, convé desinfectar-los-hi les robes, els estris i les deposicions. La persona que cuida el malalt ha de desinfectar-se les mans cada vegada que l'hagi ates, i hauria de tenir una bata a l'habitació per posar-se-la a l'entrar i treure-se-la en sortir. Així s'evitarien molts contagis.

En l'habitació dels malalts no ha d'haver-hi mosques. No deixeu els remeis a l'abast dels nens. Poden intoxicar-se i poden fer-los malbé.

El nen malalt requereix un tracte pacient i decidit. Feu-vos el càrrec que sofreix; penseu en les vegades que heu estat malalt.

La paciència no exclou la decisió que farà que el nen us obeeixi sense replicar. S'ha d'evitar de totes passades que les malalties serveixin per malcriar els nens. Per prendre un remei no cal regalar-li una nina o un cavall cada vegada, ni segurament cap vegada. El nen, si pot jugar, ho farà amb les joguines que ja tenia i alguna més si voleu; però oferta com a regal, no com a premi per haver complert les ordres del metge. Això s'ha de considerar com una cosa normal que troba el seu premi en la millora que el nen experimenta.

Si el metge ho autoritza, el malalt podrà jugar. Li triareu jocs senzills que no requereixin un gran treball intel·lectual i que no armin massa enrenou. Sobretot quan s'inicia la convalescència, convé que el petit s'entretengui. Passarà bé l'estona si li llegiu contes divertits, no excessivament emocionants.

Quan el nen està malalt convé que estigui sol a l'habitació. Sobren les visites. Les de persones grans li fan maldecap i li enrareixen l'aire. Els petits, a més d'amoïnar-lo, s'exposen al contagi.

Per acabar. Tots aquests consells sobre el que cal fer quan el nen està malalt, poden resumir-se en dos: limitar les iniciatives particulars a procurar la més gran higiene i comoditat al nen malalt, i complir amb escrupolositat les ordres del metge.

